

Berisping

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 5 januari 2015, op 13 december 2014 ingekomen bij de Commissie van Beroep voor het Protestants Christelijk basis-, speciaal- en voortgezet onderwijs en doorgezonden aan deze commissie, is appellante in beroep gekomen tegen de beslissing van verweerster van 10 december 2014, waarbij verweerster appellante heeft berispt met toepassing van artikel 3.17 lid 1 sub a CAO PO. De gemachtigde van verweerster heeft op 16 februari 2015 een verweerschrift ingediend met een aantal producties.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden ter zitting van de commissie van 26 maart 2015. Verschenen zijn appellante, bijgestaan door haar dochter en zoon en voor verweerster de heer, schooldirecteur, en de heer, medewerker personeelszaken, bijgestaan door de gemachtigde van verweerster.

2. De feiten

Appellante is in dienst van verweerster als onderwijsassistent op de Basisschool te, Appellante verricht haar werkzaamheden op dinsdag en op donderdag.

Tijdens de herfstvakantie op zaterdag 25 oktober 2014 heeft appellante telefonisch bericht ontvangen dat haar enige broer in Iraaks Koerdistan een hartaanval had gekregen en dat haar komst was gewenst.

Op zondag 26 oktober 2014 is appellante op stel en sprong naar Iraaks Koerdistan afgereisd en heeft haar dochter geïnstrueerd om op de eerste de beste werkdag de school te informeren. Op maandag 27 oktober 2014 heeft de dochter van appellante naar 't Schrijverke gebeld, de directeur was afwezig maar één van de docenten heeft het bericht aangenomen en toegezegd dit door te geven.

Op 31 oktober 2014 heeft verweerster in een aangetekende brief aan appellante kenbaar gemaakt dat zij geen recht had op loon over de dagen dat zij geen arbeid verrichtte en dat zij per omgaande weer aan haar verplichtingen diende te voldoen en haar arbeid diende te verrichten. Tevens werd appellante erop gewezen dat de stichting zich zou beraden over de consequenties indien zij aan de oproep geen gevolg gaf. Na ontvangst van deze brief heeft de dochter van appellante telefonisch contact opgenomen met de heer Hoogenveen. Haar werd kenbaar gemaakt dat appellante zelf contact moest opnemen. Direct daarop heeft appellante op 4 november 2014 met de heer gebeld en heeft toen meegedeeld dat haar eerste vliegtuig naar Nederland pas weer op zondag 9 november 2014 vertrok. Zij bood aan om de uren in te halen en direct op de eerste dag na haar terugkomst (maandag 10 november 2014) te werken.

Op 11 november 2014 hebben de heren en met appellante gesproken en is haar verzocht om een afschrift van het overlijdensbericht. Dit heeft appellante op 13 november 2014 verstrekt.

Bij brief van 18 november 2014 heeft verweerster aan appellante het voornemen kenbaar gemaakt haar wegens plichtsverzuim te berispen en haar overeenkomstig artikel 3.18 CAO PO in gelegenheid gesteld haar zienswijze te geven. Appellante heeft daarop niet gereageerd waarna het bestreden besluit is genomen.

3. Het beroep

Appellante voert aan dat zij zeer goed begrijpt dat zij toestemming voor verlof had moeten vragen. Op het moment van de melding over de toestand van haar broer tijdens de herfstvakantie is zij evenwel niet op de gedachte gekomen nog tijdens die herfstvakantie verweerster te informeren. Zij was geheel gericht op een zo snel mogelijk vertrek naar Iraaks Koerdistan. Wel heeft zij haar dochter nadrukkelijk geïnstrueerd om op de eerste werkdag na de herfstvakantie verweerster te

informereren. Appellante heeft in haar eerste gesprek met de heer Hoogenveen aangegeven dat ze begreep dat zij niet volgens de regels had geopereerd, maar dat dit een gevolg was van alle emoties.

4. Het verweer

Verweerster stelt voorop dat appellante volgens de regels zelf toestemming voor verlof dient te vragen en dat zij dat niet heeft gedaan. Dat kan niet door een dochter geschieden.

Bovendien waren de directeur en de heer op alle dagen en tijden (mobiel) telefonisch bereikbaar. Die gegevens staan in de schoolgids waarover appellante beschikt. De directeur was op maandagochtend 27 oktober 2014 niet bereikbaar. Hij heeft uit de wandelgangen moeten vernemen dat appellante wegens het overlijden van een broer in het buitenland niet aan het werk was. Appellante heeft inderdaad wel haar dochter maandagochtend 27 oktober laten bellen, maar het was haar niet toegestaan om die mededeling door een collega over te laten brengen en al helemaal niet via haar dochter. Appellante kent die regels en heeft zich daar heel bewust niet aan gehouden.

Pas na herhaalde pogingen van verweerster en na een aangetekende brief heeft de dochter van appellante contact opgenomen met de heer Vervolgens bleek het uiteindelijk wel mogelijk voor appellante om zelf telefonisch contact op te nemen. Verweerster heeft daarom haar afwezigheid op 28 en 30 oktober en op 4 en 6 november 2014 aangemerkt als plichtsverzuim. Uit coulance zijn de dagen waarop zij op grond van de CAO PO verlof zou hebben ontvangen indien zij vooraf toestemming zou hebben gevraagd aan haar uitbetaald, maar dit laat onverlet dat appellante zich schuldig heeft gemaakt aan langdurige afwezigheid zonder door haar verzocht en verkregen verlof. Verweerster heeft daarbij overwogen dat zij eerder genoodzaakt is geweest om appellante te wijzen op het feit dat het niet acceptabel was dat zij zonder opgaaf van redenen weg was gebleven bij een opleiding die zij volgde in het kader van haar functioneren als onderwijsassistent.

5. De beoordeling

Het beroep is tijdig ingediend.

Vaststaat dat appellante niet zelf toestemming voor verlof heeft gevraagd. Wel heeft appellante haar dochter geïnstrueerd en heeft deze dochter op de eerste werkdag 's-ochtends de school geïnformeerd. Dat deze informatie niet, althans niet direct, ter kennis is gebracht van de directeur, kan appellante niet worden verweten.

Nog daargelaten dat in de door verweerster overgelegde voorschriften inzake ziekteverlof (welke voorschriften volgens verweerster ook gelden voor extra verlof) niet het stringente voorschrift is opgenomen dat ziekmelding in eigen persoon en uitsluitend aan de schooldirecteur dient te geschieden, is de commissie van oordeel dat onder de gegeven omstandigheden (de enige broer van appellante die in het moeilijk bereikbare Iraakse Koerdistan woont en op sterven ligt en het bericht daarover in de herfstvakantie) is het verzuim niet van dien aard dat een disciplinaire maatregel gerechtvaardigd is.

Ingevolge de CAO PO moest verweerster zondermeer twee dagen verlof toekennen aan appellante in verband met het overlijden van haar broer. Dat verlofrecht is niet afhankelijk van een correcte melding.

Verweerster heeft voor de andere twee dagen dat appellante zonder voorafgaand verlof niet heeft gewerkt het loon ingehouden. Een disciplinaire maatregel is onder die omstandigheden naar het oordeel van de commissie niet evenredig aan hetgeen aan appellante als plichtsverzuim zou kunnen worden verweten.

6. De beslissing

De commissie voornoemd verklaart het beroep van appellante gegrond.

Deze beslissing is gegeven te Utrecht op 26 maart 2015 door mr. A. Schellart, voorzitter, mr. L.A.J. Boersen, mr. A.A.M. Mollee en drs. T.E. Sikkema, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.

In verband met de oververtegenwoordiging van de leden, gekozen door de personele organisaties, heeft drs. T.E. Sikkema, overeenkomstig artikel 251:1 lid d van het Rechtspositiebesluit WPO/WEC zich van stemming onthouden.